

Arrest

nr. 185 466 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2016 houdende een inreisverbod en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 september 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 13 januari 2016 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden bijlage 13septies het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De verzoekende partij is op 20 februari 2016 onder escorte vertrokken naar Marokko. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens werden dan ook uitgevoerd, zodat het beroep wat deze onderdelen van de eerste bestreden beslissing betreft onontvankelijk voorkomt.

Aangaande de vasthouding dient erop gewezen te worden dat de Raad hieromtrent geen rechtsmacht heeft, zodat het beroep ook wat dit betreft onontvankelijk voorkomt.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 17 september 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid wat betreft de eerste bestreden beslissing, het uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten. Bij de argumentatie in de beschikking inzake de tweede bestreden beslissing heeft de verzoekende partij twee opmerkingen: inzake artikel 8 van het EVRM en het feit dat de verwerende partij wist dat zij een vriendin had: zij woonde samen met deze vriendin, de twee administratieve controleverslagen waren volgens de verzoekende partij veel te summier, heeft te maken met haar analfabetisme; zij verwijst naar stuk 2: het bewijs dat haar vriendin regelmatig op bezoek en op ongestoord bezoek kwam tijdens haar gevangenschap, zodoende heeft zij vragen bij de proportionaliteit wat betreft het 8-jaar durende inreisverbod gelet op het vonnis met een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar. De verzoekende partij stelt dat het lange inreisverbod zeer grote gevolgen heeft voor het privéleven, dat zij van jonge leeftijd is en dat er niet voldoende is afgewogen.

2.4 Door zich ter terechtzitting slechts naar de wijsheid te gedragen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de eerste bestreden beslissing reeds in de beschikking van 1 september 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking is het beroep, voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 1 september 2016, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing gesteld dat het beroep kan verworpen worden op de volgende grond:

“De tweede bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van acht jaar.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat in de tweede bestreden beslissing geen nauwkeurig en concreet onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van dit artikel. De verzoekende partij wijst hierbij op het gegeven dat ze een gezin zou vormen met haar partner en er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Ook haalt de verzoekende partij aan dat haar broer zich in België bevindt. Met betrekking tot het privéleven verwijst de verzoekende partij onder meer naar het lang verblijf en stelt dat er sprake is van een duurzame en lokale verankering in België. De Raad wijst erop dat hij zich bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. De Raad stelt in casu vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de tweede bestreden beslissing heeft aangegeven een partner of familieleden in België te hebben. Hierbij kan gewezen worden op de administratieve verslagen vreemdelingencontrole van 16 juli 2015 en 15 september 2015, waarbij het onderdeel met betrekking tot familieleden in België blanco werd gelaten en de verzoekende partij geenszins opmerkt een partner te hebben in België. Ook elders uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de tweede bestreden beslissing enige melding heeft gemaakt van het bestaan van een privé- en/of gezinsleven, zodat aan de gemachtigde niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Waar de verzoekende partij nog stelt dat in de tweede bestreden beslissing niet wordt betwist dat ze een feitelijk gezin vormt met haar partner, dient dan ook vastgesteld te worden dat - gezien de gemachtigde ten tijde van het nemen van deze beslissing hiervan niet op de hoogte was - hij dit in het bestreden inreisverbod geenszins kon betwisten of niet betwisten. Gezien het bestaan van een gezins- of privéleven niet bleek op het ogenblik van het nemen van de tweede bestreden beslissing, is het verdere betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM niet dienstig. Een schending van voormeld artikel 8 wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel lijkt ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Met betrekking tot het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de tweede bestreden beslissing deze beginselen schendt. In deze mate komt het tweede middel onontvankelijk voor.

Waar de verzoekende partij aangaande het inreisverbod stelt dat de duur van acht jaar niet wordt gemotiveerd, stelt de Raad vast dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat betrokkene niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te verstoren en dat “gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde” een “inreisverbod van acht jaar proportioneel” is. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat er geen reden tot onderduiken is gezien ze wel een vaste verblijfplaats heeft, namelijk bij haar partner, en ze deze samenwoning wensen te officialiseren door middel van een wettelijke samenwoning, dient nogmaals te worden benadrukt dat niet blijkt dat de gemachtigde ten tijde van het nemen van de tweede bestreden beslissing op de hoogte was van de voorgehouden relatie van de verzoekende partij, zodat hem niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Met betrekking tot het betoog van de verzoekende partij dat ze geen gevolg kon geven aan het eerder bevel omdat ze zich in voorlopige hechtenis bevond, stelt de Raad vast dat het eerder bevel dateert van 16 juli 2015 en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij zich op dat moment, in tegenstelling tot hetgeen ze beweert, in voorlopige hechtenis bevond. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat zij op 15 september 2015 werd opgesloten, zijnde twee maanden na de kennisgeving van voornoemd bevel van 16 juli 2015, op grond waarvan zij over een termijn van zeven

dagen beschikte om het grondgebied te verlaten. Waar de verzoekende partij verder nog betoogt dat er geen rekening werd gehouden met de strafmaat en de tenlastelegging en hierbij wijst op het gegeven dat het “immers enkel om het bezit van cannabis” gaat en de correctionele rechtbank van Antwerpen een straf heeft opgelegd van vijftien maanden waarvan één jaar in uitstel en dat aldus het opleggen van een inreisverbod van acht jaar hiermee absoluut niet in verhouding staat, wijst de Raad op de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en een omstandige vermelding van de strafrechtelijke feiten, motiveert de gemachtigde waarom hij oordeelt dat de verzoekende partij wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Door louter aan te geven het niet eens te zijn met het oordeel van de gemachtigde en te stellen dat het opleggen van een inreisverbod van maar liefst acht jaar absoluut niet in verhouding staat met de specifieke omstandigheden in de correctionele zaak, geeft de verzoekende partij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij aangeeft dat zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, waarvan 1 jaar met uitstel, terwijl uit het vonnis van 16 december 2015 van de correctionele rechtbank waarnaar het bestreden inreisverbod verwijst, blijkt dat de hoofdgevangenisstraf wordt uitgesteld voor een termijn van vijf jaar, “uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van EEN JAAR”. De weergave in de tweede bestreden beslissing beantwoordt ook aan hetgeen blijkt uit voormeld vonnis.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de tweede bestreden beslissing niet of niet afdoende, gebrekkig of onjuist zou zijn gemotiveerd, of dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Het tweede middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting haar middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift grotendeels herhaalt. De Raad wijst erop dat op het betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, inzake het gezins- en privéleven, middels de beschikking van 1 september 2016 reeds werd geantwoord. Door te verwijzen naar de argumenten en stukken uit het verzoekschrift brengt zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 1 september 2016 werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst stelt dat de administratieve controleverslagen veel te summier waren en tevens wijst op haar analfabetisme, hetgeen geenszins wordt gestaafd of steun vindt in het administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat zij met dit betoog een nieuwe dimensie toevoegt aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe dimensie naar voren heeft gebracht. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe ‘middel’ is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 1 september 2016.

Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 september 2016 opgenomen grond.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat de middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk met betrekking tot de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPES,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES